



Zbigniew Dąbrowski

Z Inflant Polskich, przez Petersburg do Warszawy – losy Urszuli i Piotra Joninów

Od ponad trzydziestu lat Polacy w szerszej skali próbują szukać informacji o przeszłości swoich najbliższych. Dociekają skąd się wywodzą, jakie są ich rodowody. Piszący te słowa kilka miesięcy temu został także poszukiwaczem swych przodków. W trakcie ustalania enatów ze strony mojej matki okazało się, że wywodzą się oni z Inflant Polskich, z okolic Dyneburga i Drui. Niniejszy tekst jest próbą odtworzenia i ukazania czytelnikom losów Joninów do 1923 r. i przybliżenia miejsc leżących w dawnej Rzeczypospolitej z rejonu dolnej Dźwiny (związanych z Joninami) – ich historii (w XIX stuleciu) i współczesności w oparciu o ogólnodostępne źródła i opracowania historyczne.

Piotr Jonin (mój dziadek) urodził się 30 listopada 1877 r. w miejscowości Juchowicze (województwo juchowicka, powiat dryssieński, gubernia witebska, państwo rosyjskie). Jego rodzicami byli Tomasz Jonin i Agnieszka z Talukowiczów. Ze skąpych przekazów rodzinnych wiadomo, że chrzest Piotra miał miejsce 8 grudnia 1877 r. w kościele parafialnym w miejscowości Pustyn (parafia rzymskokatolicka Pustyn, dekanat siebiesko-dryssieński, archidiecezja mohylewska). Wiem również, że Tomasz Jonin (mój pradziadek) urodził się w 1854 r. w Juchowiczach, a jego żona - Agnieszka Taluko-

wicz w 1852 r. w miejscowości Paterniki (parafia rzymskokatolicka Przydruja).

Mniej niż skąpe ślady przeszłości dotyczą mojej babci **Urszuli Koszczyńskiej**, z męża Jonin, która przysłała na świat w 1887 r. (miejsce urodzenia nieznane). Jej rodzicami byli:



Na zdjęciu: Urszula Jonin (Lata trzydzieste XX stulecia)
(Ze zbiorów autora)

Karol i Regina. Z relacji nieżyjącej mojej mamy wynikało, że Urszula pochodziła z okolic Dyneburga. Niestety nie udało mi się odtworzyć kolejnych losów moich dziadków.

Na początku XX stulecia z nieznanych mi przyczyn opuścili oni rodzinne strony i przybyli do Petersburga (prawdopodobnie po zawarciu związku małżeńskiego). W stolicy Rosji wtedy zamieszkiwało bardzo wielu Polaków – w 1910

r. było ich 65 tysięcy tj. 3,4% ogółu mieszkańców (Garczyk B., Polacy w Petersburgu..., 2016, s.6). Piotr podjął pracę na poczcie. Młodzi zamieszkali w śródmieściu na ul. Fontanki 118, a później na Newskim Prospekcie. Wkrótce Joninowie doczekali się potomstwa:



Na zdjęciu: Piotr Jonin (Lata pięćdziesiąte XX stulecia)
(Ze zbiorów autora)

28 marca 1912 r. urodziła się Jadwiga (moja mama), a 30 czerwca 1914 r. - Anna. Ogromne wsparcie materialne, opiekuńcze i organizacyjne, a przede wszystkim duchowe Polacy czerpali z parafii rzymskokatolickiej Św. Katarzyny w Petersburgu. Piotr Jonin aktywnie wspierał działania patriotyczne środowiska skupionego wokół księdza Jana Cieplaka * (przenosił tajne informacje jako emisariusz).

1 sierpnia 1914 r. wybuchła I wojna światowa, która trwała ponad cztery lata. W listopadzie 1917 r. w Petersburgu doszło do zamachu stanu, w wyniku którego do władzy w Rosji doszli bolszewicy na czele z W. Leninem. Wymienione wydarzenia miały negatywny wpływ na życie petersburskich Polaków. Pogorszył się im status materialny, socjalny, bytowy. W rodzinie Joninów pojawił się niedostatek, niedożywienie, choroby. Aby uchronić przed biedą i chorobami Jadwigę i Annę na przełomie 1917/1918 r. wysłano do Tambowa, gdzie spędziły kilka miesięcy w domu dziecka. Wiosną 1918 r. w Moskwie powstało Przedstawicielstwo Rady Regencyjnej Królestwa Polskiego i jego Ekspozytura w Petersburgu. Urząd w byłej stolicy Rosji (Moskwa stała się stolicą Rosji 12 marca 1918 r.) zajmował się przede wszystkim sprawami konsularnymi. Tam właśnie został zatrudniony w charakterze pracownika obsługi Piotr Jonin (1918-1923). W 1920 r. Jadwiga rozpoczęła naukę na polskiej Pensji Św. Katarzyny w Petersburgu, natomiast Anna uczęszczała do ochronki (miejscowego przedszkola). Marzenia Joninów o powrocie do Polski urealniły się dopiero w 1921 r. po unormowaniu stosunków dyplomatycznych pomiędzy Polską a Rosją Radziecką. Według relacji mojej mamy władze radzieckie czyniły duże trudności w uzyskaniu

zgody na wyjazd z Rosji. Musiał interweniować przedstawiciel władz polskich w Petersburgu. Wiosną 1923 r. Joninowie znaleźli się w Warszawie, gdzie zamieszkali na Starym Mieście przy ul. Kanonia, następnie przenieśli się na Plac Bankowy na ulicę Rymarską, gdzie mieszkali do opuszczenia stolicy w październiku 1944 r. po upadku Powstania Warszawskiego.

Dalsze losy moich dziadków wychodzą poza tematykę artykułu, więc warto jedynie odnotować, że Urszula zmarła 1 grudnia 1941 r., Piotr po wojnie zamieszkał z córką Anną w Łodzi, gdzie zmarł 7 lutego 1966 r., natomiast Jadwiga zamieszkała w Świeciu nad Wisłą.

Nie ulega wątpliwości, że korzenie rodzinne Joninów sięgają Inflant Polskich. Ziemie te formalnie stały się częścią Rzeczypospolitej Polskiej po 1561 r., kiedy mistrz zakonu inflanckiego G. Kettler poddał Inflanty Polsce. Od Unii Lubelskiej (1569 r.) były integralną częścią Rzeczypospolitej Obojga Narodów. W skutek wojen ze Szwecją i Rosją w XVI-XVII wieku część północno – zachodnia Inflant znalazła się w rękach Szwecji, natomiast południowo – wschodnia została przy Polsce (1660 r.) i nazywano je Inflantami Polskimi. Taki stan utrzymał się do 1772 r. kiedy Inflanty Polskie wcielono do imperium rosyjskiego. Władze carskie w 1802 r. utworzyły gubernię witebską, w skład której weszły Inflanty Polskie. Taka przynależność administracyjna tych ziem utrzymała się do kolejnych zmian spowodowanych I wojną światową i jej skutkami.

W XIX stuleciu rejon, z którego wywodzą się moi przodkowie wyróżniał się znaczną ilością wyznawców chrześcijańskich należących do kościoła rzymskokatolickiego. Administracyjnie tereny te leżały w granicach metropolii mohylewskiej, dekanatu siebiesko-dryssieńskiego, parafii Pustyni i Przydrujsk (Szady B., Studia... 2019, s.27). W wspomnianym dekanacie w 1880 r. naliczono 8 parafii, 8 kościołów, 20 kaplic, 9 kapłanów i 29 286 wiernych. Parafia Pustyni liczyła 3 488 wiernych, miała 1 świątynię i 1 kaplicę, a obsługę duszpasterską sprawował 1 kapłan. Do parafii Przydrujsk należało 5 368 wiernych, był tam 1 kościół, 3 kapliczki i 2 duszpasterzy (Krapieński W., Encyklopedia... 1881, t.14, s. 531-558). Dekanat siebiesko-dryssieński obejmował obszar



Na zdjęciu: Pustyni-kościół pw. Przemienienia Pańskiego, zdjęcie współczesne (autor Juris)

rowo dwa powiaty: siebieski i dryssieński. Pod koniec XIX wieku oba powiaty zamieszkiwało ok. 150 000 mieszkańców, głównie Białorusini wyznający przeważnie prawosławie, wyznawcy judaizmu stanowili ok. 5 % ludności, natomiast katolików było 15-20 % (Słownik geograficzny... 1881, t.2, s. 179-180). Byli też starowierzy.

Pustyni. Pustynia (1787 r.), Pussa (1879 r.), Pustyni (1888 r.), niem. Puscha (1904 r.) Pustina (1937 r.), łotewskie Pustinas (2025 r.).

Pustyni w XIX stuleciu był osadą, w której znajdował się kościół, szkoła i folwark. Wraz z okolicznymi miejscowościami i ziemiami stanowił centrum dóbr pustynskich. Niedługo

siedzibą gminy Pustyni. Obejmowała ona 46 miejscowości, 191 domów włościańskich, 74 - innych, 3 273 mieszkańców (Słownik geograficzny ... 1902, t. 15, s.529).

Parafia w Pustyni prawdopodobnie powstała w XVIII stuleciu. W 1787 r. wzniesiono z funduszy hrabiów Platerów drewniany kościółek pod wezwaniem Przemienienia Pańskiego. Po ponad stu latach postawiono nową, murowaną świątynię, Mówi o tym tablica pamiątkowa umieszczona w świątyni: „Kościół drewniany w Pustyni istniał od 1787 r., murowany założony 2 czerwca 1897 r., poświęcony z upoważnienia arcybiskupa Kozłowskiego 24 stycznia 1899 r. przez kanonika Małachowskiego”.



Na zdjęciu: Pustyni-kościół pw. Przemienienia Pańskiego nawa główna, zdjęcie współczesne (autor Juris)

dobra należały do Sapiechów – potężnego rodu litewskiego. W 1748 r. przeszły we władanie Platerów. W latach dziewięćdziesiątych XIX wieku dobra przejęli Nitosławscy. Nowi władarze rozparcelowali część swego majątku. W 1863 r. w Pustyni mieszkało 674 osób (Słownik geograficzny ... 1888, t. 9, s. 314). Osada była także

Koszt budowy wyniósł 15 000 rubli (część zebrali wierni). Na tym polu wyróżniała się rodzina Szadurskich (mieszkająca w sąsiedniej parafii), która sfinansowała wyposażenie ołtarzy, ambony i zakupiła konfesjonały. W literaturze historycznej zachował się opis budowli i jego otoczenia: „Kościół murowany z czerwonej cegły,

bardzo widny, kryty gontami. Wież nie ma, a dzwonnica stoi oddzielnie. Wszystko dostosowane w kościele do stylu. (...) Konfesjonały i ławki mocne, dębowe. Ołtarze (trzy) i ambona kamienne, z gipsaturą, (...) obrazy dość nowe, (...) nad kościołem 3 duże krzyże wylane z cementu, posadzka w kościele z płyt cementowych. Na mogiłkach artystyczna figura Matki Boskiej z modlącą się postacią ks. Małachowskiego. (...) Nowe organy.(...) Plebania bardzo stara-ściany zbite z gliny.(...) W pobliskim lasu zasadzonym przez ks. Małachowskiego, przy kościele stoi ładna, cementowa figura serca Pana Jezusa, gdzie często można spotkać pobożnych modlących się. Ścieżka do figury wyłożona kamieniami”(Żyskar F. J., Nasze kościoły ...1913, s. 433-435). W kościele umieszczono dwie tablice pamiątkowe następującej treści: pierwsza: „Ś.P. Zygmunta hr. Bröel-Platera syna Ludwika Kasztelana Senatora z Maryi z hr. Brzostowskich ur. w Warszawie 2 czerwca 1815 r. zm. w Pustyni 5 grudnia 1882 r.”, druga: „Anna z Sobańskich Szumowiczowa umarła 10 maja 1880 r. w Newlanach przeżywszy 103 lata. Wieczne odpoczywanie racz Jej dać Panie”.

Warto również odnotować znanych księży proboszczów, którzy kierowali pustynską parafią w XIX stuleciu: ks. Józef Salewicz (1837 r. - 1842 r.), ks. Józef Kronert 1849 r.), ks. Karol Obermiller (1859 r. - 1873 r.), ks. Franciszek Kowkiewicz (1879 r. - 1883 r.), ks. kanonik Adolf Małachowski (1883 r. - 1885 r.), ks. ? Około-Kulak (1885 r. - 1887 r.), ks. Adam Kolendo (1887 r. - 1909 r.), ks. ? Tabor (1913 r.) (Wikipedia, Pustinas Baznica).

W latach 1920-1940 obszar gminy Pustyni został włączony w granice państwa Łotwa. Następnie, w latach 1940-1990 należał do Łotewskiej Socjalistycznej Republiki Radzieckiej jako część Związku Sowieckiego, obecnie należy do niepodległego państwa łotewskiego. Dzisiaj Pustinas jest częścią miejscowości Robeznieki. Kościół parafialny nadal obsługuje miejscową wspólnotę parafialną.

Przydrujsk (1888 r.), Piedruja (2025 r.).

W XIX wieku Przydrujsk był prywatnym miasteczkiem na prawym brzegu Dźwiny położonym na wprost Dru

(Sapieżyn). Historia miasta nierozdzielnie łączy się z dziejami Drui. Przed 1500 r. żyli tu służebni odbywający posługi dla zamku połockiego. W 1506 r. nadano Druję z przyległościami Annie Duchnie z Sapiehów kniazini Massalskiej wdowie po Tymoteuszu. Od 1611 r. dobra należały do Lwa Sapiehy – kanclerza wielkiego litewskiego. W 1824 r. przeszły w ręce Miłoszów – najpierw Józefa, a później Eugeniusza. Miasteczko w latach osiemdziesiątych XIX stulecia liczyło 789 mieszkańców. Do budowy publicznych, murowanych należała cerkiew pod wezwaniem św. Mikołaja, pierwotnie unicka, wzniesiona przez księcia Sapiehę, następnie postawiona z cegły z funduszy rządowych (rosyjskich) oraz kościół katolicki pod wezwaniem Wniebowzięcia Najświętszej Marii Panny. Świątynię wzniesiono w XVIII wieku, konsekrowano



Na zdjęciu: Juchowicze, zdjęcie współczesne (autor Aleksander Zvoznikoff)

w 1760 r. Fundusze na budowę pozyskał kanonik wileński Karol Karp (Słownik geograficzny ... 1888, t.9, s.208). Świątynia położona na stromym brzegu rzeki tak została opisana w dziele ks. Żyskara: „Kościół z dwiema wieżami o wspaniałym froncie stoi na stromym brzegu Dźwiny. W kościele trzy ołtarze, wielki odsunięty znacznie od ścian. Na ścianie artystycznie malowane słupy – tak, że się ma najzupełniejsze złudzenie, że są tam rzeczywiste słupy. Wszystkie trzy ołtarze w stylu kościołów wileńskich” (Żyskar F. J., Nasze kościoły ... 1913, s. 431-433).

Historia parafii przydrujskiej sięga XVII wieku, kiedy w przeciwległej Drui nie było jeszcze żadnego kościoła. Być może w 1619 r. (data wryta na jednym z dzwonów) Leon

Sapieha ufundował w Przydrujsku drewniany kościółek i uposażył go znacznym nadziałem ziemskim. W 1880 r. do parafii należało 5 368 wiernych. Poza świątynią parafia miała trzy kapliczki; cmentarną w mieście oraz w Balbinowie i Wojciulewie (Słownik geograficzny... 1888, t.9, s. 208, Krapieński W., Encyklopedia ...1881, t.14, s.531-558).

W XIX stuleciu w parafii przydrujskiej pracowali: ks. Karol Wilamowicz, ks. Symforjan Baginowski, ks. Klemens Rocewicz, ks. ? Kun, ks. ? Ryllo, ks. Adolf Małachowski, ks. ? Kawalewski, ks. ? Borowik, ks. ? Tomaszewski, ks. Bolesław Stefanowicz (Żyskar F.J., Nasze kościoły ...1913, s. 432).

W XX wieku Przydrujsk, podobnie jak Pustyni należał kolejno do: Rosji, Łotwy, Związku Sowieckiego, a od 1991 r. leży w granicach państwa łotewskiego. Dzisiaj jest

małą osadą liczącą ok. 200 mieszkańców. Michał Krzemkowski w relacji z podróży po Białorusi w 2024 r. będąc w Drui (Sapieżynie) napisał między innymi: „Musimy się trochę oddalić na zachód, by zobaczyć łotewski brzeg (...) z białym kościołem w Przydrujsku. Przed wojną był tam most, przez który jechał pociąg, a Polacy i Łotysze mogli przekraczać granicę. Teraz widać po drugiej stronie rzeki nowy budynek nad samą wodą. To łotewski posterunek graniczny” (Krzemkowski M. Na parafii w Drui 2024, Świat Inflant, nr 11, listopad 2024).

Juchowicze (1882 r.), Juchnowicze (1882 r.), Yukhovich (2025 r.).

Juchowicze (prawdopodobne miejsce urodzin mo-



Na zdjęciu: Juchowicze, zdjęcie współczesne (autor Aleksandr Zvoznikoff)

jego dziadka) w XIX stuleciu było niewielkim miasteczkiem położonym na rzece Niszcza, dopływem Dźwiny, przy trakcie pocztowym Połock-Siebież. Z zapisów historycznych wynika, że liczba ludności w 1838 r. wynosiła 189, a w 1897 r. wzrosła do 635 mieszkańców (Wikipedia Yukhovichi). Pod koniec dziewiętnastego stulecia w mieście rozwinął się handel (sklepy spożywcze, żelazne), pojawiły się warsztaty rzemieślnicze, miejski plac był ośrodkiem handlu (jarmark z 4 lipca). Miasto posiadało cerkiew parafialną, kaplicę i synagogę oraz żydowską szkołę. Narodowościowo przeważała ludność białoruska, sporo było Żydów, Polacy stanowili mniejszość. Dzieje Juchowicz sięgają końca XVI wieku. Przed 1569 r. były własnością Korsaków. W 1727 r. Jan Korsak Juchowicze z dobrami sprzedał Józefowi Szczytowi - kasztelanowi mścisławskiemu. Następnie dobra przejęła rodzina Chrapowskich, która sprzedała je w XIX

stuleciu Maciejowi Kuźniecowskiemu (Słownik geograficzny ... 1902, t.15, s.28).

Po I wojnie światowej Juchowicze znalazły się w granicach Białoruskiej Socjalistycznej Republiki Radzieckiej, części Związku Sowieckiego. Obecnie wieś (111 mieszkańców w 2019 r.) leży w Białorusi, blisko przejścia granicznego z Rosją. (Wikipedia Yukhovichi).

Paterniki (1902 r.), Paterniki (2025 r.)

Paterniki (miejsce urodzenia mojej prababci) to wieś. W XIX stuleciu leżała w powiecie drysieńskim, niedaleko Drui. Należała do przydrujskiej parafii Wniebowzięcia Najświętszej Marii Panny (Słownik geograficzny ... 1902, t. 15, cz.2, s. 434). Przynależność państwowa wsi po pierwszej wojnie światowej zmieniała się jak wspomniany wcześniej Pustyni. Obecnie (2025 r.) wieś Paterniki leży w gminie Krasław, w parafii Piedruja, w państwie Łotwa.



Na zdjęciu: Piedruja-kościół pw. Wniebowzięcia Najświętszej Marii Panny, widok od frontu, zdjęcie współczesne (autor Raimonds Kalejs)

Kończąc moje rozważania zdaje sobie sprawę z niedostatku faktograficznego dotyczącego losów moich przodków. Zwracam się przeto do czytelników z apelem o wskazówki, podpowiedzi, rady, które pozwolą na ukierunkowanie moich dalszych poszukiwań. Kluczową kwestią dla mnie jest znalezienie, gdzie przechowywane są z XIX stulecia księgi metrykalne z dekanatu siebiesko-dryssieńskiego? Każda wiadomość wiążąca się z omawianym rejonem Inflant Polskich może być dla mnie cenna.

* **Cieplak Jan** (1857-1926) – ksiądz, działacz kościelny i patriotyczny. Po studiach w Kielcach i Petersburgu był prof. ojcem duchownym i bibliotekarzem petersburskiej Akademii Duchownej. W 1908 r. został biskupem sufraganiem, a w 1914 r. administratorem archidiecezji mohylewskiej. W 1919 r. wyniesiony do godności arcybiskupiej, nadal zarządzał archidiecezją, mimo przejścia władzy w Rosji przez komunistów. Aresztowany w 1920 r. i ponownie w 1922 r., został w 1923 r. skazany na karę śmierci. Uwolniony w 1924 r. wskutek interwencji dyplomatycznych, wyjechał do USA jako duszpasterz Polonii. W 1925 r. ustanowiony arcybiskupem wileńskim, zmarł przed objęciem funkcji. W 1952 r. rozpoczęto jego proces beatyfikacyjny. (Encyklopedia Polski, Kraków 1996, t.1, s. 103).

Wykorzystana literatura:

Encyklopedia Polski, t. 1-3, Kraków 1996
Garczyk B., Polacy w Petersburgu od XVIII do początku XXI wieku. Historia, liczebność, struktura społeczna., w: Petersburg i Polska, zbiór esejów pod red. naukową Dariusza Konstantynowa, Kraków 2016
Krapiński W., Encyklopedia kościelna. (red. Michał Nowodworski), T. 14, Warszawa 1881
Krzemkowski M., Na parafii w Druji (3), w: Świat Inflant, nr 11(270), listopad 2024
Szady B., Rozwój struktur parafialnych i dekanalnych metropolii mohylewskiej (1783-1918) w: Studia z dziejów Rosji i Europy Środkowo-Wschodniej, t. 54, z.2, 2019
Słownik Geograficzny Królestwa Polskiego i innych krajów słowiańskich, t. 1-15, Warszawa 1880-1902
Żyskar F. J., Nasze kościoły. Archidiecezja mohylewska. Warszawa, Petersburg 1913
[https://lv.wikipedia.org/Pustinas_Baznica_wikipedia_org._\(wersja_bialoruska\)Yukhovichi_\(data_pobrania_25.01.2025\)](https://lv.wikipedia.org/Pustinas_Baznica_wikipedia_org._(wersja_bialoruska)Yukhovichi_(data_pobrania_25.01.2025))
[https://www.google.pl/maps/Yukhovichi,_autor_zdjęć_Alexander_Zvoznikoff_\(data_pobrania_21.01.2025\)](https://www.google.pl/maps/Yukhovichi,_autor_zdjęć_Alexander_Zvoznikoff_(data_pobrania_21.01.2025))
[https://foto.eks.lv/maps/Pustyn,_autor_zdjęć_Juris_\(data_pobrania_22.01.2025\)](https://foto.eks.lv/maps/Pustyn,_autor_zdjęć_Juris_(data_pobrania_22.01.2025))
[https://www.google.pl/maps/Piedruja,_autor_zdjęć_Raimonds_Kalejs,_Gatis_Kampernovs_\(data_pobrania_12.05.2025\)](https://www.google.pl/maps/Piedruja,_autor_zdjęć_Raimonds_Kalejs,_Gatis_Kampernovs_(data_pobrania_12.05.2025))



Na zdjęciu: Piedruja-kościół pw. Wniebowzięcia Najświętszej Marii Panny
nawa główna, zdjęcie współczesne (autor Raimonds Kalejs)

Lydia Koidula

(Lydia Emilie Florentine Jannsen,
primo voto Michelson)

Eesti muld ja eesti süda

Süda, kuis sa ruttu tõused
kuumalt rinnas tuksuma,
kui su nime suhu võtan,
püha Eesti isamaa!
Head olen näind ja paha,
mõnda jõudsin kaota',
mõnda elus jätta maha –
sind ei iial unusta'!

Sinu rinnul olen hingand,
kui ma vaevalt astusin,
sinu õhku olen joonud,
kui ma rõõmust hõiskasin,
minu pisaraid sa näinud,
minu muret kuulnud sa, –
Eestimaa, mu töö, mu laulu,
sull' neid tulin rääkima!

Oh ei jõua iial öelda
Ma, kuis täidad südame!
Sinu põue tahan heita
ma kord viimse' unele.
Ema kombel kinni kata
lapse tuksvat rinda sa:
eesti muld ja eesti süda –
kes neid jõuaks lahuta'!

Estów grunt i Estów serce

Serce, jak się prędko zrywasz,
by swym biciem piersi grzać,
gdy na ustach mych twe imię,
święta Eesti, ziemio ma!
Zła i dobra doświadczyłam,
nie obyło się bez strat,
coś w swym życiu porzuciłam...
ciebie stracić – stracić świat!

Gdy mi sił do kroku zbrakło,
kładałam się na twoją pierś,
twym powietrzem upajałam,
szczęście wykrzykując swe.
Troski moje wysłyszałaś,
oglądałaś moje łzy –
Eestimaa, swój trud, swe pieśni
tobie chcę wyśpiewać dziś!

Och, nie zdołam ubrać w słowa,
jak wypełniasz serce me!
Na twe łono pragnę upaść,
by tam śnić ostatni sen.
Niczym matka otul miękko
piers wznoszoną dziecka tchem:
Estów grunt i Estów serce –
któż by mógł rozdzielić je!

Z estońskiego przełożył
Przemysław Podleśny

Świat Inflant Pismo literacko-naukowe Wydawca: Bractwo Inflanckie 85-010 Bydgoszcz, ul. Dworcowa 62/1, tel./fax (052) 321 33 71, e-mail: akant24@wp.pl

Redaguje kolegium: Andrzej Bogucki - Piekuns, Stefan Pastuszek - Lauva (redaktor naczelny), Roman Sidorkiewicz - Klijans, Henryk Tokarz, Malwina Witucka-Krygier (sekretarz redakcji)

Rada redakcyjna: Helena Bagieńska (Windawa - Ventspils), Jan Hryniewicz (Ryga - Riga), Rafał Berger (Bydgoszcz), Maciej Bułak-Balachowicz (Warszawa), Bogusław Dybaś (Toruń), Paweł Bogdan Gąsiorowski - Zostevins (Bydgoszcz), Aarne Puu (Kraków), Alina Tsvetkova (Järva-Jaani), Mahmud Taha Żuk (Warszawa).